

Κατασκήνωση 2024

«Ἴδου ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω»

ΠΟΡΟΪΑ

- Πόσο ἀξίζει μία πόρτα;
- Ἐξαρτᾶται.
- Ἀπὸ τί;
- Ἀπ' τὸ ἂν τὴ θέλεις κλειστή ἢ ἀνοικτή.
- Δηλαδή;
- Νά, ὅταν εἶναι διάπλατα ἀνοικτή, ἀξίζει ὅσο μία αἰωνιότητα!
- Καί πὼς ἀνοίγει διάπλατα;
- Ἔλα νά περάσουμε μαζὶ τὴν κατασκηνωτική πύλη τῶν Ποροῦν καὶ θά δεῖς...

- Τί γράφει ἐδῶ;
- «Ἴδου ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω»...
- Μὲ αὐτὸ τὸ σύνθημα θελήσαμε νά ἀνοίξουμε φέτος τὴν πόρτα τῆς καρδιάς μας στὸν Χριστὸ κατασκηνώτριες ὄλων τῶν ἡλικιῶν.
- Δηλαδή, ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ;
- Naί, τὰ παιδιὰ τοῦ **Δημοτικοῦ** καὶ

του **Γυμνασίου** έζησαν στην κατασκευή την ανέκφραστη χαρά! Σάν μπουμπούκια άνοιξαν τά πρώτα πέταλά τους στον "Ηλιο-Χριστό! Μέ τό παιχνίδι, τό τραγούδι, τόν χορό, μέ τή μελέτη του λόγου του Θεού, μέ άτέλειωτες εύκαιρίες κάθε ήμέρα, άφουγκράστηκαν τό χτύπημα του Χριστού στην καρδιά τους. "Υψωναν τά χεράκια τους μέ ένθουσιασμό στον ούρανό και φώναζαν δυνατά: «Διάπλατα άνοιγω τήν καρδιά μου σέ Σένα, Σωτήρα μου και βασιλιά μου!». Κι έμεις εύχηθήκαμε νά παραδώσουν τά κλειδιά τής καρδιάς τους στον Χριστό και νά δειπνούν πάντοτε μαζί Του.

- Τά κορίτσια του **Λυκείου** και οι **φοιτήτριες** πώς άνταποκρίθηκαν;

- "Άχ, έπρεπε νά είσαι εκεί, γιά νά ψηλαφήσεις τήν καλή άλλοίωση..." Έ -

φτασαν μέ ποικίλους προβληματισμούς και «σκονισμένες» από τους πειρασμούς του κόσμου. Άλλά ή είλικρινής τους λαχτάρα γιά μεταμόρφωση και άλλαγή μεταποίησε τά έρωτηματικά σε θαυμαστικά. Συγκινητικές γιορτές και έπεταικά άφιερώματα, τιμή στους άγιους τής κάθε ήμέρας και ιδιαίτερα στην άγια Μαρίνα, τή φίλη και άδελφή μας, και στην άγια Έλένη τής Σινώπης, πρότυπο και έμπνευση γιά κάθε άγωνιζόμενη έφηβο.

Κατανυκτικές θείες Λειτουργίες και άφυπνιστικά μαθήματα γιά τήν πνευματική ανανέωση στάθηκαν δυνατά χτυπήματα και ώθηση σέ πόρτες μισάνοιχτες ή άκόμα και κλειστές, άφου ό λόγος του Θεού έχει τή δύναμη νά είσχωρει έστω και από μιά χαραμάδα στην ψυχή που άναζητᾶ τό φῶς... Μέσα σέ έννεά ήμέρες ή «δεκάτη ὥρα» σημειώθηκε θεατά και άθέατα στίς καρδιές, καθώς οι άνυπολόγιστες εύλογίες του Θεού έφεραν

στην πλαγιά άπρόσμενα θαύματα!

- Δέχτηκαν τό χτύπημα τής πόρτας άλλα πρόσωπα;

- 'Εδω είναι τό θαυμαστό... Στά **σεμινάρια** καί τά **τριήμερα κυριών**, μέσα σέ ελάχιστες ώρες, ή όρθάνοιχτη άγκαλιά τής κατασκήνωσης γλύκανε καί τόνωσε τίς καρδιές. Κατέφθασαν διψασμένες για ούρανό καί τόν γεύτηκαν στούς 'Εσπερινούς, στό προσωπικό ήμίωρο τής προσευχής, στή θεία Λατρεία, στήν άγιογραφική μελέτη, στήν έπικοινωνία μέσα στίς σκηνές. Συγκλονιστικές ήταν καί οί καταθέσεις εκείνων τών ψυχών, πού μετά άπό δεκαετίες περιπλανήσεων στά μονοπάτια του κόσμου, άντάμωσαν καί πάλι μέ πρόσωπα άδελφικά καί άνοιξαν τήν πόρτα πού για χρόνια κρατούσαν κλειστή. Άλλά καί έκτακτες έμπειρίες ζήσανε κυρίες πού για πρώτη φορά γεύτηκαν τή χαρά τής κατασκήνωσης, μιά χαρά πού θυμίζει τόν τρόπο ζωής τής πρώτης 'Εκκλησίας.

- Πώς μίλησε τό ούράνιο χτύπημα στα **τμήματα τών έπιστημόνων**;

Μέ έκδηλη εύγνωμοσύνη καί παλμό άκούμπησαν τά «εύχαριστώ» τους στον Κύριο, πού ή άνεξιχνίαστη πρόνοιά Του δέν έπαυσε άπό τά πρώτα χρόνια νά κρούει τή θύρα τής ύπαρξής τους. 'Η άστείρευτη γλυκύτητα τής παρουσίας του Θεου, ή άνεκτίμητη θαλπωρή τής άδελ-

φικής κοινωνίας, ή έπιθυμία για καλλιέργεια καί άνεφοδιασμό έδωσαν ώθηση για πετάγματα ιερά. Οί «οικογενειακές» γιορτές μäs ταξίδεψαν στον χρόνο καί στή θεία εύσπλαχνία. Τά πνευματικά θέματα μäs όπλισαν κατά τής όλέθριας ραθυμίας. Οί πατρικές εύχές καί εύλογίες του τοπικού έπισκόπου, πού μäs χάριζε σέ κάθε του έπίσκεψη, μäs στήριξαν στήν πίστη καί μäs χαροποίησαν. Μέ δέος καί ιερή συγκίνηση ψάλαμε μπροστά στον ίστό τής σημαίας τόν έθνικό μας ύμνο καί μνημονεύσαμε τά 50 χρόνια άπό τήν άποφράδα ήμέρα τής είσβολής στήν Κύπρο μäs. Μέ τραγούδια καί άφιερώματα σέ κάθε περίοδο τιμήσαμε όσους έδωσαν τή ζωή τους για τό μαρτυρικό νησί καί εύχηθήκαμε νά έρθει κάποτε ή δικαίωσή τους.

Σφραγίδα καί ξεδίφασμα οί μυσταγωγικές άγρυπνίες, πού κατέβασαν τούς φίλτατους κεκοιμημένους μäs καί τόν ούρανό κοντά μäs.

- Τελικά, ή κατασκηνωτική πύλη τών Ποροϊών άποτελεί άπό κατασκευής της... μιά πόρτα θαυμαστή!

- Ναί, γιατί άνοιγοκλείνει μέ προσευχές... Φρουρός της όλοχρονίς ό άγιος Γεώργιος.

- Καί ποιά είναι ή άξία της;

- Τόση όσα τά άμέτρητα θαύματα πού φιλοξενεί! Τόση όση ή άπειρη συ -

γκατάβαση του Θεού, ο οποίος προσφέρεται σέ κάθε ψυχή πού τό έπιθυμεί!

Πρωτόνοιξε σέ άνύποπτο χρόνο μέ άπρόβλεπτη προοπτική. Τήν άνοιξε και τήν κρατά διάπλατα άνοιχτή ο Κρούων τίς καρδιές. «Ίδου έστηκα έπί τήν θύραν και κρούω». "Έδωσε ο Ίδιος τή διαβεβαίωση: «Έάν τις άκούση τής φωνής μου και άνοιξη τήν θύραν, και είσελεύσομαι πρòς αυτόν...». 'Η πατρική στοργή χάρισε στήν κάθε ψυχή μιá πόρτα έντελώς προσωπική, γιά νά είσέρχεται στό ταμείο της και νά Τόν συναντά κατ' ίδιαν, γιά νά καταθέτει μυστικά άγώνες, άγωνίες, πόνους, πόθους και μαζί τής εύγνωμοσύνης τό ξεχειλισμα γιά τά πολλά Του δώρα!...

Πόσο έπιθυμούμε νά παραμένει γιά μäs πάντοτε άνοιχτή ή θύρα του θεϊκού έλέους! Μέσα σ' αυτό έμπεριέχονται ο - λα: Άνέκφραστη χαρά, είλικρινής λαχτά - ρα, άστέρευτη γλυκύτητα, άνεξιχνίαστη πρόνοια, άνεκτίμητη θαλπωρή, άτέλειω - τες εύκαιρίες, έκτακτες έμπειρίες, άνυ - πολόγιστες εύλογίες, άμέτρητα θαύμα - τα, άπειρη συγκατάβαση...

Άπό τήν πύλη τής κατασκήνωσης, πού άνοιξε, Κύριε, φέτος γιά τόσες ψυ - χές και γιά τή δική μας, άξίωσέ μας νά ο - δηγηθούμε στό κατώφλι τής κατεχοχόν πύλης, πού άξίζει όσο μιá αιωνιότητα!

A.- E.

40 ΧΡΟΝΙΑ

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Οί περισσότερες άπό μäs γνωρίσαμε τόν Χριστό μέσα άπό τήν κατασκήνωση. "Ημασταν μαθήτριες τότε, στήν πλαγιά τής Πρώτης Φλώρινας, και μιá άδιόρατη άνησυχία μäs πολιορκούσε κατά διαστήματα: Οί κατασκηνώσεις είναι γιά τά παιδιά κι έμεις μεγαλώνουμε, θά τελειώσουμε τό σχολείο και μετά τί;

Στά 1979 ήταν ή πρώτη φορά πού λειτούργησε φοιτητική περίοδος κι αυτό άναπτέρωσε τίς έλπίδες μας. Τουλάχιστον παίρναμε παράταση μέχρι τό τέλος τών φοιτητικών μας χρόνων. Αυτές τίς έλπίδες έκφράσαμε στό αυτοσχέδιο τραγούδι πού υιοθετήσαμε όλόψυχα, μιá και δέν έφευγε άπό τά χείλη μας:

«"Εντεκα χρόνια πέρασαν πού στήν πλαγιά έτούτη...
Και μιá εύχή πρώτη φορά γεννιέται στήν ψυχή μας γιά έπιστημόνων συντροφιά στήν κατασκήνωσή μας»,

τέλειωνε τό τραγούδι μας.

Δέν ξέρω τί άκριβώς έλπίζαμε όταν τό τραγουδούσαμε. Άλλά θυμάμαι τή χαρά, εκείνη τήν άπέραντη χαρά πού 'ταν άνάμικτη μέ δέος, όταν τό όνειρο έγινε έφικτό!

Στά 1984 ανακοινώθηκε για πρώτη φορά κατασκηνωτική περίοδος έπιστημόνων! Μπορούσαμε, λοιπόν, να μεγαλώσουμε άφοβα, ή κατασκήνωση δέν θά τελείωνε ποτέ!

Πολύ λίγοι ίσως νά είναι σέ θέση νά μοιραστούν τή λαχτάρα μας -όσοι έχουν βιώσει αυτή τήν έμπειρία- ότι στήν κατασκήνωση εισπράτουμε τήν ανανέωση καί αναζωογόνηση τής έν Χριστώ πορείας μας. Γι' αυτό μάς ήταν καί είναι τόσο δύσκολο νά τή στερηθούμε. Καί γι' αυτό κάθε φορά εύχαριστούμε τόν Θεό καί τά άκούραστα στελέχη πού μάς μεταγγίζουν διάφανο τόν λόγο Του άδιάλειπτα, έδώ καί 40 χρόνια.

Τόσα πέρασαν. 40 όλόκληρα χρόνια από εκείνη τήν πρώτη κατασκηνωτική περίοδο για έπιστήμονες στήν Πρώτη! Σήμερα 40 χρόνια μετά σέ μιά άλλη πλαγιά, γυρίζοντας τό βλέμμα πίσω δέν μπορούμε παρά νά διαπιστώσουμε για άλλη μιά φορά τόν πλούτο πού μάς χαρίστηκε, τό μέγεθος μιάς άκόμη θαυμαστής,

θεόδοτης ψαριάς πού γέμισε τὰ δίχτυα σέ θεωρητικά ακατάλληλους καιρούς. "Όπως ακατάλληλες ἦταν οἱ συνθήκες ἐκεῖ, στήν Καπερναούμ, ὅταν ὁ Κύριος χάρισε ἐκείνη τήν ἀπαρχή, τήν πρώτη θαυμαστή ψαριά στους ἀποστόλους. Ἐμεῖς, λοιπόν, ἡ ἀπαρχή τῆς κατασκήνωσης τῶν ἐπιστημόνων, ἐξακολουθοῦμε νά ἀναρωτιόμαστε μέ δέος κι εὐγνώμονη ἀπορία γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ἐξέλεξε καί μᾶς ὀδήγησε σ' αὐτά τὰ δίχτυα. Νιώθουμε αὐθόρμητα τήν ἀνάγκη νά γονατίσουμε μπροστά Του ὅπως ὁ Πέτρος, ὅταν ἔλεγε μέ ταπείνωση: «Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε».

Ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω, εἶναι τὸ ὄνομα τῆς φετινῆς κατασκήνωσης. Τότε ἤμουν ἔφηβος στήν Πρώτη, ὅταν ἡ ἀρχηγός ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίο ἐκλιπαροῦσε ἐμᾶς τὰ ἄγουρα βλαστάρια νά Του ἀνοίξουμε. Αὐτὴ ἡ κατασκήνωση ἔπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στήν ἀπόφαση νά

ἀνοίξουμε στὸν Κύριο τὴν πόρτα τῆς καρδιάς.

Μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ 40 χρόνια μετὰ, μέ γκριζαρισμένα μαλλιά, εἴμαστε ἐδῶ μέ τὴν ἴδια ἀπόφαση καί ἀμείωτη τὴ λαχτάρα νά κρατήσουμε τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Γιατί ἀπὸ κεῖ περνᾷ ὁ δρόμος γιά τὸν Οὐρανό, πού πάνω ἀπὸ 40 χρόνια ἀδιάκοπα μᾶς δείχνει ἡ κατασκηνωτική ζωὴ, αὐτὴ ἡ γεύση-πρόγευση τοῦ παραδείσου.

*Στ. Καραγεωργίου,
Α' ἐπιστημόνων*

ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ

Δημοτικό

«Επιτέλους ήρθε η στιγμή να πάω και φέτος στην κατασκήνωση!». Αύτη ήταν η πρώτη μου σκέψη, όταν μπήκα στο λεωφορείο για Καστανούσα. Τό πρόγραμμα μέ παιχνίδι, τραγούδι και μάθημα ξεκίνησε από τό λεωφορείο δίνοντάς μας μιά μικρή γεύση για τό τί θά ακολουθούσε τίς επόμενες μέρες. Αφού τακτοποιηθήκαμε στίς σκηνές, έτσι ώστε να μή μείνει κανένας παραπονεμένος, ξεκίνησε τό «μεγάλο πανηγύρι», όπως είπε ο άρχηγός τής περιόδου μας. Όμαδικά και άτομικά πρωταθλήματα, τραγούδια, πορείες, άγιογραφική μελέτη και προσευχές είναι μόνον ένα δείγμα από όλα όσα κάναμε.

Ξεχωριστή ήταν ή ήμερα του επισκεπτηρίου. Ήρθαν οί γονείς μας και πέρασαν ένα όλόκληρο

άπογευμα κοντά μας σάν κατασκηνωτές, παίζοντας και τραγουδώντας μαζί μας.

Ό άρχηγός, ο ύπαρχηγός και φυσικά οί ομάδάρχες και οί βοηθοί ήταν πάντα κοντά μας, χαίρονταν μαζί μας και δέν έχαναν εύκαιρία να συμμετέχουν και οί ίδιοι στά παιχνίδια.

Όπως είπα, τό πρώτο πράγμα πού σκέφτηκα, όταν μπήκα στο λεωφορείο για Καστανούσα, ήταν: «Επιτέλους ήρθε ή στιγμή να πάω και φέτος κατασκήνωση!». Τό πρώτο πράγμα πού σκέφτηκα, όταν κατέβηκα από τό λεωφορείο

της έπιστροφής, ήταν: «Πότε θά έρθει ή στιγμή νά ξαναπάω κατασκήνωση!». Θά χρειαστεί νά περιμένω λίγο, αλλά είναι σίγουρο ότι μέχρι νά έρθει αυτή ή στιγμή, θά έχω μαζί μου τίς έμπειρίες μιιάς φοβερής κατασκηνωτικής περιόδου.

Γυμνάσιο

Οί άναμνήσεις και οί έμπειρίες πολλές και είναι βέβαιο ότι θά μάς συνοδεύουν όχι μόνο τή χρονιά πού έρχεται αλλά και όλη μας τή ζωή. Δέν ξέρω τί νά πρωτοθυμηθώ! Τό πρόγραμμα ήταν γεμάτο: Πρωταθλήματα, πορείες, σταθμούς, ή δική μας Όλυμπιάδα -Καστανιάδα, όπως τή λέμε-, τραγούδια και ένδιαφέροντα

πνευματικά θέματα. Στην τραπεζαρία άκούγονταν συνθήματα από όλες τίς ομάδες, δίνοντας ζωντάνια και παλμό στην ώρα του φαγητού.

Σίγουρα ξεχώρισαν τά παιχνίδια μέ τό νερό και τό πάντα άγαπημένο παιχνίδι του δάσους, τό όποιο περιμένουμε όλη τή χρονιά.

Μόνον «εύχαριστώ» μπορώ νά πώ στον Κύριο, πού χτύπησε τήν πόρτα τής καρδιάς μου μέ τήν κατασκήνωση. Και ή άλήθεια είναι ότι αυτό είναι ένα δυνατό χτύπημα, για νά Του άνοίξουμε και νά ζή-

σουμε μαζί Του όχι μόνο τό καλοκαίρι στην κατασκήνωση αλλά πάντα καί παντού. Μακάρι νά μᾶς χαρίσει καί ἄλλες πολλές τέτοιες κατασκηνωτικές περιόδους!

Λύκειο

Ἐάν καί φέτος ἦμουν γιά τρίτη φορά κατασκηνωτής Λυκείου, μπορῶ νά πῶ πῶς τό χάρηκα σάν νά ἦταν ἡ πρώτη. Τί νά πρωτοθυμηθῶ! Τή χαρά πού ξαναβλέπαμε τούς συγκατασκηνωτές μας, τά ὀμαδικά παιχνίδια πού μέ περισσή θέληση θυσιαζόμασταν γιά τήν ὀμάδα ἢ τά τραγούδια στό ἀμφιθέατρο πού δίναμε ὅλη τή φωνή μας! Φέτος ὅμως πῆρα μέρος καί στόν μεγαλύτερο διαγωνισμό τῆς κατασκήνωσης, τόν ἀγιογραφικό, καί μπο-

ρῶ πλέον νά καταλάβω καί τά ὀφέλη του στην πνευματική μας ζωή αλλά καί τή χαρά τῶν συγκατασκηνωτῶν μου, ὅταν ἀπαντοῦσαν σέ μιά ἐρώτηση. Ἀξέχαστα βέβαια θά μείνουν καί τά φλογερά μηνύματα ἀπό τά μαθήματα τοῦ πατρός Μιχαήλ καί τοῦ ἀρχηγοῦ μας, πού μᾶς ἐφοδίασαν μέ πίστη, θέληση, καί ἀποφασιστικότητα, ὥστε νά τηρήσουμε τίς ἀποφάσεις πού πήραμε μέχρι τέλους!

Φοιτητική

Μετά ἀπό τήν ἀπαιτητική ἐξεταστική περίοδο τῆς σχολῆς μου, ἡ φοιτητική περίοδος στην κατασκήνωση τῆς Παλαιᾶς Καστανούσας Σερρών ἀποτελέσει γιά μένα σταθμό ἀνεφοδιασμοῦ. Ὑπερπλοῦσιο τό πρόγραμμα μέ τά πρωταθλήματα μπάσκετ, βόλεϊ, ποδοσφαίρου καί μέ τήν ἡμερήσια ἐξόρμηση γιά τήν κατάκτηση τῆς κορυφῆς τοῦ Μπέλες. Οἱ διάκονοι τῆς κουζίνας μᾶς περιποιήθηκαν ἰδιαίτερα

μέ γεύματα πού θύμιζαν «ξενοδοχείο 5 άστέρων». Άκόμη και οί στιγμές χαλάρωσης και έλευθερου χρόνου πρόσθεταν τή «νοστιμιά» τους. Οί συζητήσεις μέ τούς συγκατασκηνωτές, τούς ομάδάρχες και τό άρχηγείο μας γέμιζαν μέ άνεση και όμορφιά, καθώς νιώθαμε πώς ζούμε τή χαρά του Θεου όχι μόνον άτενίζοντας τόν ουρανό, αλλά και βλέποντας τά πρόσωπα τών αδελφών. Φυσικά, στόχος τής κατασκίνωσής μας, έκτός από τήν άσκηση και τήν ψυχαγωγία, είναι και ή καλλιέργεια. Σ' αυτή συμβάλουν οί πρωινές και βραδινές προσευχές και ιδιαίτερα τά πρωινά ανάγνώσματα και τά βραδινά θέματα. Μέ σοφία και άπλότητα ο πατήρ Μιχαήλ και ο άρχηγός μας μετέφεραν

τίς θεμελιώδεις άρχές τής πίστης πάνω σε ζητήματα πού άγγίζουν όλους τούς νέους. Οί όμορφες έμπειρίες τής κατασκηνωτικής ζωής είναι δύσκολο νά άποτυπωθούν. Σίγουρα ένα μίλησε ιδιαίτερα στην καρδιά μου: 'Ο Κύριος προσμένει έξω από τήν πόρτα τής ψυχής και χτυπά... Θέλει νά του άνοίξουμε και νά φιλοξενήσουμε ΜΟΝΟΝ Αυτόν, δίχως νά ξεφεύγουμε από τόν δρόμο του μέ τό κοσμικό φρόνημα, καθώς «ούδεις δύναται δυσι κυριοις δουλεύειν...».

Οικογενειών

Τά αυτοκίνητα φτάνουν, ή μουσική ξεχύνεται από τά ήχεια και χαρούμενες -ένιότε παραπονεμένες- παιδικές φωνές έναρμονίζονται ευχάριστα μέ τούς χαιρετισμούς. Ή δροσιά τών δέντρων υποδέχεται μικρούς και μεγάλους και γρήγορα οί τραπεζόπαγκοι καταλαμβάνονται από φιλικές οικογένειες. Ή ώρα περνά και ό άγαπητός μας άρχηγός κ. Γιώργος Μυτιληναίος μάς υποδέχεται μέ τό καθιερωμένο κάλεσμα γιά φαγητό. ΄Έτσι κάπως ξεκινά ή πολυπόθητη κατασκήνωση τών οικογενειών, πού κλείνει μέσα της ποικίλες έμπειρίες. Ό ούρανός μέ τούς δικούς μας άγαπημένους, τόν Δάσκαλο κ. Στέργιο, τόν κ. Πausανία, τόν Πασχάλη, σκύβει και πρεσβεύει. Καί όλοι συγχρονιζόμαστε στόν ίδιο παλμό μέ στόχο κοινό: τήν ανασύνταξη τής οικογένειάς μας, τήν έπαφή μας μέ τήν πνευματική μας οικογένεια, τήν ανανέωση τής σχέσης μας μέ τόν Θεό.

Φέτος, μελετώντας περικοπές τής θεόπνευστης Γραφής, πού αναφέρονται στη συζυγία, αναζωπυρώθηκε ή διάθεση γιά θυσιαστική άγάπη και ύποταγή άνάμεσα στούς συζύγους, ώστε νά γίνεται

χαρά κι άνάπαυση ό ένας γιά τόν άλλο. Τά άπογευματινά θέματα γιά τήν ειλικρίνεια, τήν έπικοινωνία πού όδηγεϊ στην κοινωνία, καθώς και κάποιες πρακτικές συμβουλές, έθεσαν τίς σχέσεις τών ζευγαριών σέ πιό στέρεη βάση.

Ξεχωριστό όμως μάθημα βιωματικό και διδακτικό άποτέλεσε ή παρουσία του κάθε άδελφού, καθώς στά πρόσωπα διαβάζει κανείς τή χαρά του άγώνα και τήν άνάσταση μέσα άπό τόν σταυρό του οικογενειακού στίβου. Στά «πηγαδάκια» πού δημιουργούνται σέ διάφορα μέρη τής κατασκήνωσης κατά τίς έλεύθερες ώρες, μοιραζόμαστε τόν άγώνα, τίς άγωνίες, τίς χαρές και τίς λύπες και φεύγουμε πολύ ώφελημένοι.

Μακάρι νά δώσει ό Θεός, όσα άκούσαμε και ζήσαμε νά καρποφορήσουν στίς καρδιές μας, ώστε μέ τή ζωή μας νά άπαντάμε στόν Χριστό πού στέκει στην πόρτα τής ψυχής και τής οικογένειάς μας: «΄Έλα, Κύριε, και μεταμόρφωσε τό φτωχικό σπιτικό μας σέ κατ' οίκον έκκλησία!».

Ἀγαπημένη μου κατασκήνωση,

σ' εὐχαριστῶ, γιατί μεγαλώνω στήν ἀγκαλιά σου... Θυμᾶμαι ἀπό μικρό παιδί στήν οἰκογενειῶν, τήν ὥρα τῶν μαθημάτων, νά μέ παίρνει ἀπ' τό χεράκι μιά γλυκιά παιδονόμος καί νά μέ ἀπομακρύνει διακριτικά ἀπό τή μαμά. Τί κουκλοθέατρο, τί κα τσικουέδες!... καί πάνω ἀπ' ὅλα ἐνθουσιαστικό τραγούδι πού μᾶς ξεσήκωνε κι ἀνεβαίναμε στίς καρέκλες.

Τά χρόνια πέρασαν καί ἦρθε ὁ καιρός νά γίνω καί ἐγώ παιδονόμος σέ καρότσια, ἀλλά καί σέ σκηνή. Θυμᾶμαι νά ἀπομακρύνω καί ἐγώ μέ τήν ἴδια διακριτικότητα τά μικρά κοριτσάκια ἀπό τίς μαμάδες τους, γιά νά ἀποφύγουμε μεγάλες συγκινήσεις καί νά προσπαθῶ νά τά χαρίζω ὁμορφες στιγμές, ὅπως εἶχα ζήσει καί ἐγώ στήν ἡλικία τους.

Πλέον, ἦρθε ἡ μέρα πού τά δικά μου μικρά παιδιά τά παραδίδω σέ μιά γλυκιά παιδονόμο, πού δίνει τόν καλύτερο ἑαυτό της γιά νά περάσουν καλά, ὅπως ἡ παιδονόμος μου στήν ἡλικία τους, ὅπως ἐμεῖς στήν ἡλικία τους.

Κατασκήνωσή μου, ἀρχηγεῖο μου, εὐχαριστῶ γιά τά ὁμορφα παιδικά, ἐφηβικά χρόνια. Μά πάνω ἀπ' ὅλα σ' εὐχαριστῶ, πού συνεχίζεις νά εἶσαι ἡ δική μου κατασκήνωση, ἀλλά καί ἡ κατασκήνωση τῆς οἰογένειάς μου!

Ἀθηνά Χατζηαθανασίου - Τενεκετζή

